

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Asan/23/2017
Identifikačné číslo spisu: 7012201521
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7012201521.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členiek senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD.

a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Ing. M. N., narodený dňa XX.XX.XXXX, E., právne zastúpeného JUDr. Richardom Kovalčíkom, advokátom, Rázusova 1, Košice, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát, Kuzmányho 8, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-KDI2-P-188/2012 zo dňa 29.10.2012, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/373/2012-128 zo dňa 01.06.2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/373/2012-128 zo dňa 1. júna 2017 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-KE-KDI2-P-188/2012 zo dňa 29.10.2012 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania na krajskom aj kasačnom súde.

Odôvodnenie

1. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-KDI2-P-188/2012 zo dňa 29.10.2012, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvoinštančné správne rozhodnutie č. ORPZ-KE-ODI1-P-756/2012 zo dňa 06.08.2012, ktorým bol žalobca uznaným za vinného zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ustanovenia § 22 ods. 1 písm. j/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon o priestupkoch“) a bola mu uložená pokuta vo výške 100 eur. Krajský súd žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd konštatoval, že správne orgány postupovali správne a v súlade s platnou právnou úpravou, a preto preskúmané rozhodnutie je vecne správne a zákonné. V správnom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav a na jeho základe bol vyvodený aj správny právny záver, s ktorým sa súd stotožnil. Po vyhodnotení dôkazov vykonaných počas

objasňovania priestupku dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca priestupok podľa § 22 ods.1 písm. j/ zákona o priestupkoch spáchal tak, ako je to uvedené vo výroku rozhodnutia orgánu verejnej správy prvej inštancie.

3. Námietku žalobcu, že sa priestupku nedopustil, pretože s motorovým vozidlom zastavil pred dopravnou značkou P2 na takom mieste, aby mal náležitý výhľad na hlavnú cestu, najmä z ľavej strany, súd nepovažoval za dôvodnú. Zo samotnej výpovede žalobcu uvedenej na ústnom pojednávaní o priestupku, a tiež z jeho vyjadrenia do správy o výsledku objasňovania priestupku mal súd za nepochybné, že žalobca zastavil na mieste pred prvou križovatkou ulice Bystrickej a Perešskej. Zastavil teda na mieste, kde ešte stáť nemusel, pretože bol na hlavnej ceste a sprava na Perešskej ulici, ktorá je vedľajšou cestou, je dopravná značka Stop, a teda vodiči sú povinní zastaviť. Tvrdenie žalobcu, že ak by zastavil pred dopravnou značkou P2, stál by s vozidlom v križovatke ulice Bystrickej - Perešskej, bolo podľa názoru súdu vzhľadom na ustanovenie § 3 ods. 2 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke (ďalej len „zákon o cestnej premávke“) právne irelevantné.

4. Konštatoval, že ak žalobca zastavil tam, kde sám tvrdil, podľa názoru súdu nerešpektoval pokyn vyplývajúci z dopravnej značky P2 osadenej na druhej križovatke a dopustil sa tak priestupku podľa § 22 ods.1 písm. j/ zákona o priestupkoch v znení neskorších predpisov spôsobom uvedeným vo výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu. Dodal, že výpoveď a tvrdenie žalobcu je v súlade s výsledkami objasňovania priestupku a tvrdením členov policajnej hliadky, ktorí by v prípade, ak by žalobca konal v súlade so zákonom a zastavil pred dopravnou značkou „Stoj, daj prednosť v jazde!“, žalobcu zo svojho stanoviska videli.

5. Námietku žalobcu o založení rozhodnutia žalovaného len na dohadoch a predpokladoch správneho orgánu súd rovnako považoval za právne bezvýznamnú, pretože nebola obsahom prvostupňového ani druhostupňového rozhodnutia správneho orgánu, a preto nemohla byť ani predmetom súdneho prieskumu. Správny orgán vo svojom stanovisku k odvolaniu žalobcu len poukázal na skutočnosť, že nakoľko nemá k dispozícii fotodokumentáciu z miesta a času spáchania priestupku, vychádza z nazhromaždeného spisového materiálu a z vlastných skúseností a zistení.

6. Vzhľadom na samotné tvrdenie žalobcu o tom, kde a z akých dôvodov s motorovým vozidlom zastavil, jeho námietky, že žalovaný pri rozhodovaní prihliadal iba na dôkazy v jeho neprospech a nevzal do úvahy fotodokumentáciu, ktorú sám vyhotovil, ako aj jeho námietky, že napadnuté rozhodnutie nie je preskúmateľné pre nedostatok dôvodov, považoval za neopodstatnené a nedôvodné. Z uvedených dôvodov súd žalobu podľa § 190 S.s.p. zamietol.

7. Rozsudok napadol sťažovateľ včas podanou kasačnou sťažnosťou, v ktorej uviedol, že napáda rozsudok v celom rozsahu a navrhol konajúcemu súdu, aby kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie alebo alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. Sťažovateľ odôvodnil kasačnú sťažnosť v súlade s § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku tým, že krajský súd

1. nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné právo v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces;
2. rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci;
3. nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti.

9. V ďalšom sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že vo veci už raz Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd druhej inštancie rozhodoval, a to uznesením sp. zn. 1Sžd/20/2014 zo dňa 25.08.2015, ktorým rozsudok krajského súdu sp. zn. 6S/373/2012 zo dňa 30.01.2014 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom dôvodom jeho zrušenia bola skutočnosť, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal v celom rozsahu so žalobnými dôvodmi sťažovateľa, ani nekonfrontoval tvrdenia sťažovateľa s obsahom jeho fotodokumentácie. Zároveň mal Najvyšší súd Slovenskej republiky za to, že rozhodnutie súdu prvej

inštalácie je predčasné, nedostatočne odôvodnené a tiež nepreskúmateľné.

10. V ďalšom konaní podľa sťažovateľa síce súd prvej inštalácie navrhované dokazovanie pro forma vykonal, avšak nijakým spôsobom sa nezaoberal tvrdeniami sťažovateľa, resp. ani samotnými výsledkami vykonaného dokazovania. Súd prvej inštalácie naďalej zotrval na svojom názore prezentovanom v jeho pôvodnom rozsudku zo dňa 30.01.2014. Zároveň opätovne náležite neodôvodnil svoje rozhodnutie, a to predovšetkým čo do riadneho vysporiadania sa s tvrdeniami sťažovateľa, resp. s výsledkami vykonaného dokazovania.

11. V ďalšom sťažovateľ opätovne poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštalácie nevychádzal zo správneho právneho posúdenia veci, nakoľko právna norma - ustanovenie § 20 ods. 4 zákona o cestnej premávke, ktorá mala byť aplikovaná na spornú situáciu, bola zo strany správnych orgánov a súdu prvej inštalácie nesprávne interpretovaná, resp. nebola aplikovaná vôbec.

12. Konštatoval, že značka „Stoj, daj prednosť v jazde!“ ukladá vodičovi povinnosť zastaviť motorové vozidlo na takom mieste, odkiaľ má na križovatku náležitý rozhľad, a nie tesne pred osadeným dopravným značením „Stoj, daj prednosť v jazde!“ tak, ako to podľa sťažovateľa nesprávne interpretovali správne orgány, resp. súd prvej inštalácie. Mal za neakceptovateľné, aby súd prvej inštalácie svoje rozhodnutie založil výlučne len na svojom subjektívnom názore, podľa ktorého sťažovateľ mal zastať nie na mieste, kde zastal (pričom z tohto miesta mal preukázateľne náležitý rozhľad do križovatky tak, ako to prikazuje zákon o cestnej premávke), ale na mieste tesne pred zvislým dopravným značením „Stoj, daj prednosť v jazde!“ bez toho, aby vychádzal z dikcie ust. § 20 ods. 4 zákona o cestnej premávke. Podľa sťažovateľa taktiež nie je zrejmé, čo viedlo súd prvej inštalácie k záveru, že miesto, na ktorom sťažovateľ zastal, nemožno údajne považovať za miesto, ktoré v zmysle ust. § 20 ods. 4 zákona o cestnej premávke je miestom s dostatočným rozhľadom do križovatky.

13. Dodal, že príslušníci motorizovanej hliadky Policajného zboru zastavenie motorového vozidla sťažovateľa z miesta, kde stáli, nemohli objektívne vidieť a to z toho dôvodu, že im v tom bránil múr, ktorý sa nachádza na pravej strane pozdĺž ulice Bystrická. Sťažovateľ zároveň zdôraznil, že tak správne orgány, ako ani súd prvej inštalácie nepopierali jeho tvrdenie, podľa ktorého motorové vozidlo zastavil tesne pred križovatkou ulíc Bystrická a Perešská, t. j. pár metrov pred zvislým dopravným značením „Stoj, daj prednosť v jazde!“.

14. Sťažovateľ ďalej namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštalácie je arbitrárne. Vychádzajúc zo súdneho spisuje mal bez akýchkoľvek pochybností za zrejmé, že súd prvej inštalácie sa vonkoncom náležite nezaoberal predmetnou vecou, dokazovanie vykonal len pro forma, výlučne sa stotožnil len s tvrdeniami správneho orgánu, a to aj napriek tomu, že tieto sa preukázateľne nezakladali na pravde a tiež odignoroval obsah ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o cestnej premávke, ktorý bol pre posúdenie veci rozhodujúci a rozhodol výlučne len na základe svojho subjektívneho názoru, ktorý nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní.

15. Poznamenal, že vodorovné dopravné značenie č. V 5c má vyznačovať miesto, kde je vodič povinný zastaviť vozidlo na príkaz značky č. P 2. Mal teda za zrejmé, že konkrétne miesto, kde je vodič povinný zastaviť motorové vozidlo na príkaz zvislej dopravnej značky „Stoj, daj prednosť v jazde“ môže určiť výlučne len priečna súvislá čiara znázornená na cestnej komunikácii s nápisom „STOP“ (č. V5c). V prípade, ak takéto vodorovné dopravné značenie (č. V5c) na cestnej komunikácii abscentuje, vodič má povinnosť zastaviť motorové vozidlo na takom mieste, odkiaľ má na križovatku náležitý rozhľad. Teda nie tesne pred osadeným dopravným značením „Stoj, daj prednosť v jazde!“ tak, ako to podľa názoru sťažovateľa nesprávne interpretovali správne orgány, resp. súd prvej inštalácie.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené mal sťažovateľ za to, že skutočnosť, že nezastavil tesne pred zvislým dopravným značením „Stoj, daj prednosť v jazde!“ ale niekoľko metrov pred týmto značením, a to na mieste, kde jednoznačne a preukázateľne mal náležitý rozhľad do križovatky, sama o sebe nepostačuje k vysloveniu záveru, že materiálna stránka priestupku bola naplnená. Práve naopak, sťažovateľ má za to,

že jeho konanie (rešpektovanie dopravného značenia „Stoj, daj prednosť v jazde!“ vo väčšej vzdialenosti od tohto dopravného značenia) nijakým spôsobom neporušovalo, prípadne neohrozovalo právom chránený záujem spoločnosti a preto materiálny znak skutkovej podstaty priestupku absolútne absentuje. Je nutné si totiž uvedomiť, že sťažovateľ rešpektoval predmetné dopravné značenie tým, že zastal na mieste, z ktorého mal náležitý rozhľad na križovatku (uvedenú skutočnosť preukazuje aj fotodokumentácia, ktorú sťažovateľ v priebehu konania predložil).

17. V nadväznosti na vyššie uvedené sťažovateľ poukázal tiež aj na tú skutočnosť, že súd prvej inštancie sa vonkoncom nezaoberal náležitým zistením skutkového stavu, a to aj napriek tomu, že mu táto povinnosť bola uložená okrem iného aj zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

18. Sťažovateľ ustálil, že rozsudok súdu prvej inštancie neobsahuje úplné a výstižné odôvodnenie, nakoľko sa v odôvodnení nevysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami pre rozhodnutie vo veci. Z uvedeného dôvodu považoval rozsudok súdu prvej inštancie za nepreskúmateľný. Dodal, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia vonkoncom náležite neodôvodnil, na základe čoho dospel k záveru, že miesto, na ktorom sťažovateľ zastavil motorové vozidlo, nie je miestom, z ktorého mohol mať náležitý rozhľad do križovatky, ako sa ani náležite nevysporiadal s ďalšími námietkami sťažovateľa.

19. Vzhľadom na konanie súdu prvej inštancie po vrátení veci na ďalšie konanie je podľa sťažovateľa bez akejkoľvek pochybnosti zrejme, že súd prvej inštancie de facto len zotrval na svojom nesprávnom názore, ktorý prezentoval už vo svojom prvom rozhodnutí (ktoré bolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky zrušené) a ktorý opieral výlučne len o nesprávne tvrdenia správneho orgánu, a to aj napriek skutočnosti, že tento názor nemá žiadnu oporu v zákone, ani vo vykonanom dokazovaní.

20. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že trvá na stanovisku vyjadrenom v rozhodnutí o odvolaní č.: KRPZ-KE-KDI2-P-188/2012 zo dňa 29.10.2012, ako aj na skutočnostiach uvedených žalovaným v stanovisku k žalobe č.: KRPZ-KE-KDI2-17/2013 zo dňa 19.02.2013. Dodal, že sťažovateľ sa dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky tak, ako je to uvedené v rozhodnutí o priestupku č.: ORPZ-KE-ODI1-P-756/2012 zo dňa 06.08.2012. Na základe vyššie uvedeného preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny.

21. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.), je prípustná (§ 439 S.s.p.) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 S.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná. Preto napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 462 ods. 2 S.s.p. zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného vo veci samej zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. mája 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

22. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu č. k. 6S/373/2012-128 zo dňa 01.06.2017, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania rozhodnutiu žalovaného č. KRPZ-KE-KDI2-P-188/2012 zo dňa 29.10.2012, ktorým potvrdil rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie č. ORPZ-KE-ODI1-P-756/2012 zo dňa 06.08.2012, ktorým sa rozhodlo, že sa sťažovateľ uznáva vinným zo spáchania priestupku podľa ustanovenia § 22 ods. 1 písm. j/ zákona o priestupkoch, za čo mu bola uložená pokuta 100 eur. Preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako kasačný súd, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie

žalovaného spolu s prvoinštančným správnym rozhodnutím, najmä z pohľadu či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona o priestupkoch v znení účinnom ku dňu 13.06.2012, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným spôsobom ako uvedeným v písmenách a) až i) sa dopustí porušenia pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom podľa osobitného predpisu.

Podľa § 3 ods. 2 písm. b/ zákona o cestnej premávke, účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o cestnej premávke, na príkaz dopravnej značky "Stoj, daj prednosť v jazde!" vodič je povinný zastaviť vozidlo na takom mieste, odkiaľ má na križovatku náležitý rozhľad.

Podľa § 137 ods. 2 písm. g/ zákona o cestnej premávke, porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je prejazd cez križovatku na signál STOJ! dávaný policajtom alebo inou oprávnenou osobou, alebo vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

23. Zo súdneho a pripojeného administratívneho spisu žalovaného (zo Správy o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 13.06.2012) kasačný súd zistil, že sťažovateľ mal dňa 13.06.2012 ako vodič vozidla zn. VW PASSAT VARIANT v čase okolo 9.15 hod. na ulici Perešská cesta nerešpektovať dopravné značenie - Stoj, daj prednosť v jazde, čím sa mal dopustiť porušenia ustanovenia § 3/2 b/ zákona o cestnej premávke, a tak naplniť skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona o priestupkoch.

24. Na ústnom pojednávaní konanom dňa 06.08.2012 za účelom prejednávania priestupku došlo k vyhláseniu prvoinštančného rozhodnutia o priestupku. Orgán verejnej správy prvej inštalácie rozhodnutím č. ORPZ-KE-ODI1-O-756/2012 zo dňa 06.08.2012 rozhodol, že sťažovateľ „dňa 13.06.2012 v čase o 09.15 hod. v Košiciach po ul. Bystrická smerom štátna cesta 1/50 Košice Pereš viedol motorové vozidlo továrenskej značky VW Passat, evidenčného Číslo E., pričom nerešpektoval dopravnú značku P 2 /Stoj, daj prednosť v jazde!/ a plynulo pokračoval v jazde. Následne bol zastavený a kontrolovaný hliadkou Policajného zboru. Po poučení vodiča bola k priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky spracovaná správa o výsledku objasňovania priestupku, na ktorú sa vyjadril: „Policajt sedel v aute, nemohol vidieť, že som pred križovatkou zastal. Situáciu som nafotil. Križovatka začína tam, kde musím stáť, aby som nestál v križovatke. Značenie je problematické. V mieste zastavenia mám výhľad do križovatky a policajt ma nemohol vidieť“ a vlastnoručne sa podpísal,“ čím sťažovateľ porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. b/ s poukazom na § 137 ods. 2 písm. g/ zákona o cestnej premávke a bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ustanovenia § 22 ods. 1 písm. j/ zákona o priestupkoch, za čo mu podľa § 22 ods. 2 písm. d/ zákona o priestupkoch bola uložená pokuta vo výške 100 eur. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že jednou zo základných povinností účastníka cestnej premávky je dbať na dopravné značky a dopravné zariadenia. Orgán verejnej správy prvej inštalácie konštatoval, že miesto, kde sťažovateľ stál s motorovým vozidlom, nie je miestom, odkiaľ by mohol mať náležitý rozhľad. Sťažovateľ síce uviedol, že stál s motorovým vozidlom na hranici pred križovatkou ulíc Bystrická a Perešská a taktiež pred dopravným značením Stoj, daj prednosť v jazde!, z vyššie uvedeného mal však konajúci orgán za zrejmé, že vodič nemohol mať náležitý rozhľad na cestu 1/50, križovatka nebola dostatočne prehľadná. V ďalšom konštatoval, že ulica Bystrická je hlavnou cestou a ulica Perešská je vedľajšou cestou, to znamená, že vodič idúci po Bystrickej ulici nie je povinný sledovať vedľajšiu cestu Perešskú, preto výhľad na ňu je v tomto prípade irelevantný, nakoľko značka Stop, daj prednosť v jazde! je umiestnená až za vedľajšou cestou Perešská. Na Perešskej ulici je tiež značka Stop, daj prednosť v jazde!, teda z

uvedeného je zrejmé, že na uvedenom mieste sa nachádzajú dve za sebou idúce križovatky, preto nie je možné považovať za rešpektovanie dopravnej značky P2, ak sťažovateľ zastavil na hranici prvej križovatky, keď dopravná značka P2 je osadená až na hranici druhej križovatky. Prvoinštančný orgán verejnej správy uviedol, že pri vydávaní rozhodnutia o priestupku vychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, listinných dôkazov obsiahnutých v priestupkovom spise a vykonal všetky opatrenia potrebné na objasnenie rozhodujúcich okolností pre posúdenie veci. Podľa najlepšieho vedomia a svedomia, po vyhodnotení všetkých dôkazných prostriedkov v celku ako aj v ich vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že sťažovateľ sa priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky dopustil.

25. Žalovaný odvolanie sťažovateľa zamietol a prvoinštančné správne rozhodnutie potvrdil napadnutým rozhodnutím č. KRPZ-KE-KDI2P-188/2012 zo dňa 29.10.2012 stotožniac sa s právnym posúdením orgánu verejnej správy prvej inštancie. V odôvodnení rozhodnutia k tvrdeniam a námietkam sťažovateľa uvedeným v odvolaní uviedol, že obaja členovia hliadky uviedli, že zo svojho motorového vozidla dňa 13.06.2012 v čase okolo 09.15 hod. (v lete a v doobedňajších hodinách) mali dobrý výhľad na križovatku ulíc Bystrická a Perešská. Ak by bol sťažovateľ zastal a rešpektoval uvedenú dopravnú značku „Stoj, daj prednosť v jazde!“ odkiaľ by mal náležitý rozhľad, hliadka PZ, ktorá bola na ul. Perešskej by ho bola zbadala. To, že vľavo od toho miesta je oplotené parkovisko a z ľavej strany môže byť lepší výhľad na cestu I/50 nemá vplyv na to, že vodič musí rešpektovať dopravnú značku P2 „Stoj, daj prednosť v jazde!“. Tvrdenia a námietky, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojom odvolaní vyhodnotil žalovaný ako neopodstatnené a obranu sťažovateľa považoval za účelovú, v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za spáchaný priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Osobitnú pozornosť venoval žalovaný prieskumu postupu pri ukladaní sankcie za spáchaný priestupok. Táto bola podľa názoru žalovaného uložená v súlade s ustanovením § 22 ods. 2 písm. d/ zákona o priestupkoch a zároveň druh a výmeru uloženej sankcie považoval za primeranú.

26. O podanej žalobe voči rozhodnutiu žalovaného rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 6S/373/2012-73 zo dňa 30.01.2014, ktorým žalobu zamietol a a žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení konštatoval, že po vyhodnotení dôkazov vykonaných počas objasňovania priestupku dospel k záveru, že sťažovateľ priestupok podľa § 22 ods.1 písm. j/ zákona o priestupkoch spáchal tak, ako je to uvedené vo výroku rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa zo dňa 06.08.2012, teda dospel k záveru, že orgány verejnej správy rozhodli na základe náležite zisteného stavu veci a vec správne právne posúdili.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o odvolaní voči rozsudku krajského súdu uznesením sp. zn. 1Sžd/20/2014 zo dňa 25.08.2015, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z odôvodnenia zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu vyplynulo, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu a jeho záver o zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je postavený na neobľomnom názore o riadnom zistení skutkového stavu žalovanými správnymi orgánmi, avšak ako to vyplýva zo spisu, pri prijatí tohto záveru krajský súd skutočne vychádzal len z vyjadrenia žalovaného, čím došlo k prelomeniu zásady rovnosti zbraní. Nevysporiadal sa tak celkom so žalobnými dôvodmi žalobcu, ani nekonfrontoval tvrdenia žalobcu s obsahom jeho fotodokumentácie. Jeho záver o nedôvodnosti žaloby bol preto predčasný, nedostatočne odôvodnený a v podstate z dôvodu, že samotný krajský súd napriek nevykonaniu dôkazu rozsudok odôvodňoval tak, ako keby ho bol vykonal, je aj nepreskúmateľný. Mal za to, že pokiaľ krajský súd zamietol žalobu žalobcu tvrdiac, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby boli v súlade so zákonom, a to napriek tomu, že nevykonaný navrhnutý dôkaz a nevysporiadal sa so žalobnými dôvodmi, svojím postupom odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

28. Po vrátení veci na ďalšie konanie rozhodol súd prvej inštancie o podanej žalobe preskúmaným rozsudkom č. k. 6S/373/2012-128 zo dňa 01.06.2017, ktorým opätovne zamietol žalobu a žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil krajský súd tým, že po vyhodnotení dôkazov vykonaných počas objasňovania priestupku dospel k záveru, že sťažovateľ priestupok podľa § 22 ods.1 písm. j/ zákona o priestupkoch spáchal tak, ako je to uvedené vo výroku rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa zo dňa 06.08.2012, teda dospel k záveru, že správne

orgány rozhodli na základe náležite zisteného stavu veci a vec správne právne posúdili.

29. Kasačný súd v súvislosti s uvedeným konštatuje, že právny názor krajského súdu vyjadrený v rozsudku, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa na preskúmanie rozhodnutia žalovaného sa zhoduje s tým, ktorý vyjadril žalovaný v napadnutom rozhodnutí, ako aj v prvoinštančnom správnom rozhodnutí. Krajský súd konštatoval, že v správnom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav a na jeho základe bol vyvodený aj správny právny záver, s ktorým sa súd stotožnil. Mal za zrejmé, že sťažovateľ sa dopustil priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona o priestupkoch tak, ako je to uvedené v prvoinštančnom správnom rozhodnutí.

30. Naproti tomu sťažovateľ, už v odvolaní proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy prvej inštancie, v správnej žalobe a následne aj v odvolaní a kasačnej sťažnosti namietal, že prvoinštančný orgán verejnej správy nezistil náležite skutkový stav a nesprávne právne posúdil ustanovenie § 20 ods. 4 zákona o cestnej premávke s tým, že rozhodnutie žalovaného neobsahuje úplné a výstižné odôvodnenie, nakoľko sa žalovaný v odôvodnení nevysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci, a preto je nepreskúmateľné.

31. Kasačný súd po preskúmaní súdneho a pripojeného administratívneho spisu žalovaného ustálil, že kľúčovou a pre rozhodnutie vo veci zásadnou je otázka, ktorá bola medzi účastníkmi konania sporná, či konanie sťažovateľa naplnilo všetky znaky skutkovej podstaty priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ustanovenia § 22 ods. 1 písm. j/ zákona o priestupkoch.

32. Vo svetle uvedeného poukazuje kasačný súd na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v uznesení sp. zn. 1Sžd/20/2014 zo dňa 25.08.2015, ktorý bol pre krajský súd v novom konaní o žalobe sťažovateľa smerodajný a z ktorého vyplýva:

„28. Z predloženého spisu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, vyplýva, že žalobca sa mal dopustiť dopravného priestupku tým, že nezastavil spôsobom, aký určuje zákon pre značku P2. Žalovaný a prvostupňový orgán spoločne dospeli k záveru o tom, že skutočnosť, že žalobca sa tohto priestupku dopustil, je preukázaná na základe primárneho dôkazu, a to výpovedí členov službukonajúcej hliadky.

29. Žalobca však prostredníctvom fotodokumentácie priloženej k podanej žalobe tvrdil, že:

- ako vodič musel zastaviť na mieste pred značkou P2 s veľmi dobrým výhľadom na hlavnú cestu,
- na uvedenom mieste, ktoré zabezpečuje veľmi dobrý výhľad na hlavnú cestu, je práve od tohto miesta asi dva metre vysoký múr a pred ním, v ceste výhľadu policajtov ešte kriky, takže takéto zastavenie vozidla pred značkou P2 s veľmi dobrým výhľadom na hlavnú cestu, nemohli policajti zo svojho pozorovacieho stanoviska podľa žalobcu zaznamenať.

Na uvedenom základe žalobca trval na tom, že na križovatke zastavil svoje motorové vozidlo v súlade so značkou P2, teda že sa skutku kladeného mu za vinu nedopustil.

30. Napriek skutočnosti, že žalobca v súdnom prieskume po predložení hore uvedenej fotodokumentácie oprávnenne očakával (zásada legitímneho očakávania založená judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva), že krajský súd sa s týmito dôkaznými prostriedkami bude procesne perfektným spôsobom zaoberať, tak krajský súd sa k jeho požiadavke vyslovil nasledujúcim spôsobom: „Vzhľadom na samotné tvrdenie žalobcu o tom, kde a z akých dôvodov s motorovým vozidlom zastavil, jeho námietky, že žalovaný pri rozhodovaní prihliadal iba na dôkazy v jeho neprospech a nevzal do úvahy fotodokumentáciu, ktorú sám vyhotovil, ako aj jeho námietky, že napadnuté rozhodnutie nie je preskúmateľné pre nedostatok dôvodov, považuje za neopodstatnené a nedôvodné.“ .....

40. Ako už vyššie najvyšší súd upozornil, odôvodnenie rozsudku krajského súdu a jeho záver o zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je postavený na neobľomnom názore o riadnom zistení skutkového stavu žalovanými správnymi orgánmi, avšak ako to vyplýva zo spisu, pri prijatí tohto záveru skutočne vychádzal len z vyjadrenia žalovaného, čím došlo k prelomeniu zásady rovnosti zbraní. Nevysporiadal sa tak celkom so žalobnými dôvodmi žalobcu, ani nekonfrontoval tvrdenia žalobcu s obsahom jeho fotodokumentácie. Jeho záver o nedôvodnosti žaloby je preto predčasný, nedostatočne odôvodnený a v podstate z dôvodu, že samotný krajský súd napriek nevykonaniu dôkazu rozsudok odôvodňoval tak, ako keby ho bol vykonal, je aj nepreskúmateľný.“

33. Z uvedeného pre krajský súd v novom konaní vyplynula povinnosť vykonať navrhnuté dôkazy a vysporiadať sa so žalobnými námietkami. Kasačný súd dáva do pozornosti, že po preskúmaní napadnutého rozsudku predovšetkým z hľadiska rešpektovania právneho názoru odvolacieho súdu a povinností z neho plynúcich nemohol inak ako uviesť, že má závažné pochybnosti o tom, či sa konajúci krajský súd vôbec oboznámil s právne záväzným názorom odvolacieho súdu, nakoľko ho absolútne nebral na vedomie a rozhodol v rozpore s ním. Po podrobnom preskúmaní rozsudku krajského súdu č. k. 6S/373/2012-73 zo dňa 30.01.2014, ktorý bol zrušený uznesením odvolacieho súdu a preskúmaného rozsudku súdu prvého stupňa vydaného v novom konaní dospel kasačný súd k zisteniu, že obsah ich odôvodnenia je takmer identický. Vzhľadom na uvedené neostáva kasačnému súdu iné než konštatovať, že krajský súd nielen bez hanby odignoroval vyslovený právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ale navyše úplne lajdácky pristúpil k povinnosti vykonať žalobcom navrhnuté dôkazy a náležite sa vysporiadať s jeho námietkami a tak poskytnúť argumenty na vyriešenie kľúčovej otázky prejednávanej veci. Tým, že krajský súd bez náznaku akejkoľvek, čo i len minimálnej snahy náležite odôvodniť svoje rozhodnutie iba skopíroval odôvodnenie predchádzajúceho zrušeného rozsudku, dopustil sa vo vzťahu k sťažovateľovi flagrantnej nezákonnosti. Kasačný súd považuje za dôležité poznamenať, že by nebolo na škodu, aby si konajúci senát pripomenul základné povinnosti sudcu vyplývajúce z ustanovenia § 30 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príslušných a zamyslel sa nad tým, či svojim postupom neohrozil dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov, pretože z pohľadu kasačného súdu sa v danom prípade jedná a o arogantnosť a arbitrárnosť nevidaných rozmerov.

34. Vo svetle uvedeného kasačný súd ustálil, že napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý proces. Súčasne krajský súd nerešpektoval záväzný právny názor vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Kasačný súd napriek tomu, že každý z uvedených dôvodov by aj samostatne postačoval na zrušenie rozhodnutia krajského súdu a vrátenie mu veci na ďalšie konanie, pristúpil k zmene rozsudku, nakoľko má za jednoznačné, že rozhodnutia orgánov verejnej správy oboch inštancií nevychádzajú z náležite zisteného skutkového stavu s tým, že rozpor účastníkov konania ohľadom základnej otázky - či bol spáchaný dopravný priestupok, nebol odstránený krajským súdom v súdnom konaní.

35. Definícia priestupku je uvedená v § 2 <. zákona o priestupkoch, pričom priestupok je legálne vymedzený dvojakým spôsobom, a to pozitívne a negatívne. Pozitívne je priestupok definovaný ako zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v zákone o priestupkoch alebo v inom zákone. Negatívne zákon o priestupkoch určuje, že o priestupok ide vtedy, ak to nie je iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných predpisov, alebo to nie je trestný čin.

36. Z hľadiska právnej teórie treba rozlišovať pojmové znaky priestupku a pri jeho vymedzení vychádzať zo všeobecných znakov správnych deliktov a z pozitívnej právnej úpravy obsiahnutej v zákone o priestupkoch a v mnohých osobitných zákonoch. Objekt, objektívna stránka, subjekt a subjektívna stránka sú v teórii označované ako všeobecné typové znaky priestupku, ktoré charakterizujú a odlišujú jednotlivé priestupky. Pre spáchanie priestupku je nevyhnutné naplniť všetky znaky jeho skutkovej podstaty a materiálny znak priestupku, ktorým je jeho spoločenská nebezpečnosť.

37. Okrem materiálneho znaku priestupku sa rozoznávajú tiež znaky formálne, ktoré sú uvedené v zákone. Ide o znaky skutkovej podstaty. Aby išlo o priestupok, musí byť splnený nielen materiálny znak (protiprávnosť), ale konanie musí vykazovať aj formálne znaky uvedené v zákone. Konanie musí byť navyše ako priestupok v priestupkovom alebo inom zákone vyslovene za priestupok označené. Priestupok je tak vymedzený materiálnym znakom a znakmi formálnymi a všetky znaky musia byť splnené súčasne. Formálne znaky priestupku sú popísané vo všeobecnej a v osobitnej časti zákona o priestupkoch alebo v iných zákonoch obsahujúcich jednotlivé druhy priestupkov. Skutková podstata priestupku je tvorená súhrnom typových znakov, ktoré určujú, o aký priestupok ide a jej vymedzenie

vychádza z teórie trestného práva. Jednotlivé skutkové podstaty sú charakterizované štyrmi skupinami znakov, ktoré sú uvedené v zákone o priestupkoch a v ďalších osobitných zákonoch.

38. Prvým z obligatórnych (povinných) znakov skutkovej podstaty priestupku je objekt. Všeobecným objektom priestupku je právom chránený záujem, ktorý je spáchaním priestupku ohrozený alebo porušený. Pri priestupkoch, ako vyplýva zo zákona o priestupkoch, ide o riadny výkon verejnej správy a s tým spojené ďalšie činnosti. Ide o vzťahy, záujmy a hodnoty chránené priestupkovým právom, ktorých porušovanie alebo ohrozenie postihuje štát uložením správnej (administratívnej) sankcie. V osobitnej časti zákona o priestupkoch sú potom upravené skupiny príslušných chránených záujmov, ktoré patria do tej ktorej oblasti (napr. § 22 <. zákona o priestupkoch upravuje priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky). Ide o druhový (skupinový) objekt priestupku. Jednotlivé priestupky sú tak zoskupené pod jednotlivé ustanovenia. Ide o určité priestupky, ktoré porušujú alebo ohrozujú určitý druh spoločenských vzťahov. Tým dochádza k systematickému členeniu osobitnej časti zákona o priestupkoch. Okrem toho možno rozoznávať ešte individuálny objekt, ktorý je charakterizovaný ako konkrétny spoločenský záujem, ktorý bol priestupkom ohrozený alebo porušený. Individuálny objekt priestupku je obligatórnym (povinným) znakom každej skutkovej podstaty priestupku. Určenie individuálneho objektu je potom nevyhnutnou podmienkou pre správnu kvalifikáciu priestupku.

39. Ďalším obligatórnym (povinným) znakom skutkovej podstaty priestupku je objektívna stránka priestupku. Spočíva v konaní, následku a príčinnej súvislosti medzi konaním a následkom a charakterizuje spôsob spáchania priestupku a jeho následok. Konaním sa rozumie prejav ľudskej vôle vo vonkajšom svete. V konaní sa spája vnútorná zložka vôle so zložkou vonkajšou (prejav vôle). Konateľ môže aj osoba nepríčetná alebo osoba, ktorá nemá dostatok veku. Zodpovednosť za priestupok však nastáva až dosiahnutím 15 rokov veku a osoba musí byť tiež príčetná. Konanie môže spočívať v konaní aktívnom, tzv. komisívne konanie alebo v opomenutí - nečinnosť, tzv. omisívne konanie (pozri § 4 ods. 3 <. zákona o priestupkoch). Pokiaľ fyzická osoba poruší alebo nesplní povinnosť, ktorá pre ňu vyplýva z noriem správneho práva, vzniká administratívnoprávna zodpovednosť, ktorá prichádza do úvahy vtedy, keď dôjde k narušeniu spoločenských vzťahov chránených správnym právom. Vznik zodpovednosti pritom predstavuje vznik povinnosti strpieť a nieť sankciu stanovenú normami správneho práva. Niektoré priestupky môžu byť spáchané konaním, niektoré opomenutím a niektoré tak konaním, ako aj opomenutím. Spôsob konania páchatel'a má potom vplyv na rozhodnutie o druhu sankcie. Druhým obligatórnym znakom, ktorý charakterizuje objektívnu stránku skutkovej podstaty priestupku, je následok priestupku. K následku dochádza porušením alebo ohrozením objektu priestupku (napr. vznikne škoda na majetku alebo ujma na zdraví). Nevyhnutnou podmienkou objektívnej stránky je príčinný vzťah medzi konaním a následkom - tzv. kauzálny nexus.

40. Ďalšou podmienkou, ktorá vyplýva aj zo zákona o priestupkoch, je určitá forma zavinenia. Zavinenie je subjektívnou stránkou skutkovej podstaty priestupku. Páchatel' je administratívne zodpovedný za následok, ktorý spôsobil, len pokiaľ ho zaviniť.

41. Posledným obligatórnym znakom skutkovej podstaty priestupku je subjekt priestupku (páchatel'). Páchatel'om priestupku môže byť len fyzická osoba, ktorá dosiahla vek 15 rokov a ktorá je v dobe činu príčetná. Páchatel'om priestupku je osoba, ktorá svojim konaním naplnila všetky znaky skutkovej podstaty priestupku. Zodpovednou fyzickou osobou môže byť len taká osoba, ktorá je tzv. deliktuálne spôsobilá. V niektorých prípadoch sa priestupku môže dopustiť len osoba v určitom špeciálnom postavení, alebo zvláštne spôsobilá. Právna teória preto rozlišuje všeobecný subjekt, kedy páchatel'om môže byť ktorýkoľvek občan a špeciálny subjekt, kedy páchatel'om môže byť len osoba v určitom špeciálnom postavení.

42. Pri skúmaní zodpovednosti za priestupok je správny orgán povinný zisťovať nielen naplnenie formálnej stránky priestupku, ale aj naplnenie jeho materiálnej stránky vyjadrenej v § 2 ods. 1 <. zákona o priestupkoch slovami "konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti". Možno konštatovať, že konanie, ktoré je uvedené v skutkových podstatách priestupkov, naplnia v bežne sa

vyskytujúcich prípadoch materiálny znak priestupku. Avšak, ak ku konaniu osoby pristúpia ďalšie okolnosti, ktoré znemožnia, aby toto konanie porušilo alebo ohrozilo záujem spoločnosti, k naplneniu materiálneho znaku priestupku nedôjde. Z toho vyplýva, že konanie, ktoré má síce formálne znaky priestupku, ale nie je ním porušený alebo ohrozený záujem spoločnosti, nie je priestupkom, a preto spoločnosť nemá dôvod ho postihovať.

43. Obdobný záver vyplýva aj z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky:

- Na objasnenie a sankcionovanie priestupku musia byť obligatórne naplnené a zistené všetky štyri znaky skutkovej podstaty priestupku - subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka (kumulatívne). V prípade, žeby čo i len jeden znak skutkovej podstaty nebol objasnený, nemožno potom hovoriť o priestupku. Ak pri niektorej časti skutkovej podstaty existujú pochybnosti o jej existencii a nebola preukázaná nado všetku pochybnosť, uplatní sa zásada in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného (Najvyšší súd SR sp. zn. 2Sžo 55/2008 <., R 50/2011 <.;

- Pri priestupku je dôležité nielen to, či ide o konanie, ktoré je za priestupok výslovne označené v zákone o priestupkoch alebo v inom zákone, ale musí ísť aj o konanie, ktorého sa obvinený z priestupku dopustil prinajmenšom z nevedomej nedbanlivosti a musí sa ním porušovať alebo ohrozovať záujem spoločnosti (Najvyšší súd SR sp. zn. 10Sžd/3/2013 <., R 78/2014 <.).

44. S poukazom na uvedené musí kasačný súd konštatovať, že vzhľadom na nedostatočne zistený skutkový stav, sťažovateľom predložené dôkazy, s ktorými sa konajúce orgány vrátane súdu nevysporiadali, ako aj absenciu vysporiadania sa so sťažovateľovými námietkami už v správnom konaní doviedli kasačný súd k zisteniu, že v prejednávanej veci neboli bez pochyb ustálené všetky formálne a materiálne znaky priestupku, ktorého sa mal sťažovateľ svojimi konaniami uvedeným vyššie dopustiť.

45. Kasačný súd zdôrazňuje, že ustálenie, že miesto, kde sťažovateľ zastal s motorovým vozidlom, nie je miestom, odkiaľ by mohol mať náležitý rozhľad, nemožno bez ďalšieho prijať za správny. Zo samotného ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o cestnej premávke vyplýva povinnosť vodiča zastaviť na príkaz dopravnej značky „Stoj, daj prednosť v jazde!“ na takom mieste, odkiaľ má na križovatku náležitý rozhľad. Preto jediným hodnotiacim kritériom na posúdenie splnenia povinnosti sťažovateľa, ktorá mu vyplývala z dopravnej značky je vyhodnotenie, či z miesta na hranici prvej križovatky (pred križovatkou ulíc Bystrická a Perešská), na ktorej sťažovateľ zastavil, mal patričný výhľad na cestu I/50 a nie skutočnosť, že príslušníci Policajného zboru, ktorý sedeli v zaparkovanom služobnom vozidle spozorovali, že sťažovateľ nezastavil vozidlo bezprostredne pred dopravným značením „Stoj, daj prednosť v jazde!“.

46. Kasačný súd na základe uvedeného ustálil, že ak orgány verejnej správy napriek uvedenému konštatovali naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, nemožno takýto ich postup vyhodnotiť ako zákonný. V preskúmvanej veci tak kasačný súd dospel k záveru, že žalovaný v predmetnej veci nepostupoval v intenciách citovaných právnych noriem a preto nerozhodol zákonne, keď potvrdil prvoinštančné rozhodnutie napadnuté odvolaním sťažovateľa. Rovnako pochybil krajský súd, ak považoval napadnuté rozhodnutie žalovaného za súladné so zákonom.

47. Kasačný súd tak dospel k záveru odlišnému ako súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, pretože záver orgánov verejnej správy oboch inštancií v danej veci nepovažuje za zákonný. Z uvedených dôvodov kasačný súd vyhodnotil námietky sťažovateľa obsiahnuté v kasačnej sťažnosti za dôvodné, spôsobilé spochybniť správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, a teda relevantné na vyhovie kasačnej sťažnosti.

48. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností a po vyhodnotení námietok sťažovateľa rozhodol kasačný súd tak, že rozsudok krajského súdu podľa § 462 ods. 2 S.s.p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

49. V ďalšom konaní bude povinnosťou žalovaného postupovať vo vyššie načrtnutej línii, prejednať vec

v medziach podaného odvolania, dôsledne sa vysporiadať so všetkými námietkami sťažovateľa, vykonať riadne dokazovanie, znovu vo veci rozhodnúť a svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodniť najmä s poukazom na skutočnosť, že naďalej ostáva sporné, či zo strany sťažovateľa došlo k spáchaniu priestupku, ktorý mu je kladený za vinu.

50. O nároku na náhradu trov konania na krajskom aj kasačnom súde rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že úspešnému sťažovateľovi nárok priznal (§ 467 ods. 1 a 2 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S.s.p.). V zmysle ustanovenia § 467 ods. 1 a 2 S.s.p. a analogicky podľa § 175 ods. 2 S.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

51. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.